

Neemia - un rob slujitor credincios al lui Dumnezeu (10)

Neemia 10

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 04.03.2019, Actualizat: 04.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Neemia 10

Un principiu divin

În capitolele 8, 9 și 10 putem recunoaște un context comun. Urmarea recunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu în capitolul 8 era smerirea și pocăința adevărată în capitolul 9, și astfel *despărțirii de rău* în capitolul 9 îi urmează acum *îndreptarea spre bine* în capitolul 10.

Neemia 9.38: Și pentru toate acestea, noi facem un legământ statornic și îl scriem; și căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri îl pecetluiesc.

Neemia 10.28,29: Și restul poporului, preoții, leviții, ușierii, cântăreții, netinimii și toți cei care s-au despărțit de popoarele țărilor pentru legea lui Dumnezeu, soțiile lor, fiii lor și fiicele lor, oricine avea cunoștință și pricepere, s-au alipit de frații lor, mai-marii lor, și s-au legat cu blestem și cu jurământ că vor umbla în legea lui Dumnezeu, care a fost dată prin mâna lui Moise, robul lui Dumnezeu, și că vor păzi și vor împlini toate poruncile Domnului Dumnezeului nostru și judecățile Lui și rânduielile Lui;

Este un principiu atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament: întotdeauna are loc mai întâi despărțirea de rău, și după aceea urmează îndreptarea spre bine. Unele exemple pot exemplifica aceasta:

- **Isaia 1.16,17:** Spălați-vă, curățiți-vă; depărtați răutatea faptelor voastre dinaintea ochilor Mei; încetați să faceți răul! Învățați-vă să faceți bine; căutați judecata dreaptă, faceți bucurie celui asuprit, judecați drept pe orfan, apărați pe văduvă!
- **Romani 12.9:** Fie-vă groază de rău, lipiți-vă de bine.
- **2 Timotei 2:** Depărtează-te de fărădelege ...; urmărește ...
- **Tit 2.12:** Harul lui Dumnezeu ne învață ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent.
- **1 Tesaloniceni 1.9:** pentru că ei înșiși mărturisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat.

Se aude exemplul despre un copil mic care mereu se târa spre priza de curent. Ca să-l îndepărteze de rău, se flutură un balon; în felul acesta copilul se va depărta de obiectul răului și se va îndrepta spre bine. În mod natural aceasta în sine nu este în totul fals, însă este întotdeauna fals în sens spiritual, dacă din aceasta se dorește să se tragă concluzia, că nu trebuie condamnat răul, ci că trebuie numai să te întorci spre bine. Așa cum arată locurile din Biblie citate mai sus, nu este suficient numai să te îndrepti spre bine, ci noi trebuie totodată să condamnăm răul. Nu este suficient numai să pui pe Domnul Isus înaintea privirii. Drumul divin este să părăsești drumul rău și apoi să cauți binele, respectiv să-l faci.

În 1 Cronici 12 citim că mulți oameni au venit la David în peșteră. Însă înainte ca ei să vină la David, ei se despart conștient de împăratul rău Saul. Abia după aceea erau în stare să vină în prezența lui David. Însă exemplul acesta ne arată și un alt aspect: nu este suficient să părăsești răul, ci trebuie de asemenea să te îndrepti conștient spre bine.

Evreii trebuiau să părăsească tabăra iudaică după răstignire, însă ce ar fi fost dacă ei într-adevăr ar fi părăsit tabăra, dar nu s-ar fi dus la El – la Domnul Isus:

- **Evrei 13.13:** Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui.

Aceasta ar fi fost în zadar.

Este necesar să învățăm din nou ce înseamnă să condamni cu adevărat răul. Căci altfel nu vom fi capabili să facem binele și să năzuim după lucrurile divine.

Legământul

După ce poporul a descoperit abaterea lui și a înlăturat-o, ia naștere dorința de a face un legământ cu Dumnezeu, pentru a evita în viitor o posibilă abatere. Ceea ce poporul mai trebuie să învețe, era: oricât de multe ar fi legămintele, jurămintele sau făgăduințele solemne, ele nu ne pot da puterea ca să rămânem păziți de abatere. Chiar dacă știm din istorie, că legământul nu ține mult timp, totuși era corect și bine intenționat ce voiau ei să facă. Legământul se referea la întreaga relație cu Dumnezeu și omul. El a fost încheiat cu privire la:

- Umblarea lor personală (Neemia 10.28-30)
- Atitudinea lor față de națiunile din jur (Neemia 10.28)
- Atitudinea lor față de Dumnezeu, în respectarea sabatului (Neemia 10.31)
- Atitudinea lor față de casa lui Dumnezeu (Neemia 10.31-38)

Reînnoirea legământului cuprindea următoarele domenii:

- Nici o căsnicie cu popoarele străine
- Onorarea zilei de sabat
- Pământul va rămâne neprelucrat în anul al șaptelea și vor renunța la împrumuturi
- Cele dintâi roade vor fi aduse la casa Domnului
- Nu vor părăsi casa Domnului

Trebuie creștinii astăzi să mai facă un legământ?

Noi nu ar trebui astăzi să facem astfel de legămintele, juruințe sau făgăduințe solemne. Aici în cartea Neemia ne aflăm sub Lege și într-un timp în care Dumnezeu în punerea la încercare a omului, dacă el ar fi de restabilit, se adresează cărnii, omului natural. Însă carnea veche, stricată va arăta numai cât de stricată este ea în realitate. Deja două capitole mai târziu vom vedea cum israeliții au eșuat complet în aceste lucruri.

Noul Testament ne arată introducerea unui om nou. Ca și creștinii credincioși noi nu mai stăm

sub omul vechi, al cărui cap era primul om, Adam, ci noi stăm acum sub Capul omului nou și de asemenea am primit viața omului nou. Este viața Domnului Isus Însuși. Ar fi complet greșit dacă am încheia un legământ sau am depune un jurământ, căci toată identitatea noastră este în Hristos, și viața lui Hristos este fără cusur și nu are nevoie să intre într-un legământ, căci ea nu poate păcătui și nu se poate abate de la Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar dacă totuși păcătuim, atunci aceasta nu este din cauza naturii noi, ci este lucrarea cărnii, pe care încă o purtăm. Însă începând de la convertirea noastră, viața noastră este Hristos. Și Hristos niciodată nu a trebuit să facă un legământ cu Tatăl Său. Viața Lui este în armonie deplină cu ființa lui Dumnezeu Tatăl, și viața noastră nouă de asemenea nu face un legământ.

Cine astăzi mai jură Domnului, face o făgăduință solemnă sau dorește să facă un legământ, este posibil să nu fi cunoscut încă stricăciunea cărnii sau nu este conștient de urmări. S-ar putea ca acestea să fie făcute cu sinceritate, însă prin aceasta nu se stă pe temelia nou-testamentală.

Desigur pentru legământul căsniciei cele spuse nu sunt valabile. În privința aceasta creștinii respectă prescripțiile autorității respective. Dumnezeu ține foarte serios seama, când noi facem un legământ – sub orice formă ar fi el. Tocmai cu privire la legământul căsniciei se spune: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19.6; compară cu Ezechiel 17.11-18).

Tradus de la: [Nehemia - ein treuer Dienstknecht Gottes \(10\)](#)

Traducere: Ion Simionescu